

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ

Г-Н Р. MENGOTZI

представено на 13 юни 2013 година¹

Дело C-291/12

Michael Schwarz

срещу

Stadt Bochum

(Преюдициално запитване, отправено от Verwaltungsgericht Gelsenkirchen (Германия))

„Пространство на свобода, сигурност и правосъдие — Стандарти за отличителните знаци за сигурност и биометричните данни в паспортите и документите за пътуване, издавани от държавите членки — Член 1, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 2252/2004, изменен с Регламент (ЕО) № 444/2009 — Право на защита на личните данни“

Съдържание

I – Въведение	2
II – Правна уредба	3
А - Правото на Съюза	3
Б - Германското право	3
III – Спорът в главното производство и преюдициалното запитване	3
IV – Производството пред Съда	4
V – Правен анализ	4
А - По твърдението за недостатъчна правна основа	4
1. Съдържанието и целта на изменения Регламент № 2252/2004	5
2. Член 62, точка 2, буква а) ЕО като подходяща правна основа на изменения Регламент № 2252/2004	7

¹ — Език на оригиналния текст: френски.

Б - По твърдението за нарушаване на задължението за консултиране на Европейския парламент	8
В - По твърдението за нарушение на основното право на защита на личните данни	9
1. Предварителни бележки относно мястото на основните права в контекста на изменения Регламент № 2252/2004.....	10
2. Със съдържащото се в член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004 задължение се засяга основното право на защита на личните данни, предвидено в закона и преследващо призната от Съюза цел от общ интерес	11
3. По пропорционалността на засягането	12
а) Чрез ограничението може да се преследва признатата от Съюза цел от общ интерес	12
б) Член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004 е необходим за постигането на призната от Съюза цел от общ интерес	13
в) Заклучителни бележки.....	15
VI – Заключение	16

I – Въведение

1. „Използването на биометрията в информационните системи никога не е безобидно, особено ако броят на засегнатите лица е много голям. [К]ато създава възможност за измерване на характерните белези на човешкото тяло от машини и като позволява последващото използване на тези характерни белези, биометрията променя окончателно отношението между тяло и самоличност. Дори биометричните данни да не са достъпни с просто око, подходящи инструменти позволяват те да бъдат разчетени и използвани винаги и където и да отиде съответното лице“. [неофициален превод]

2. Това предупреждение на Европейския надзорен орган по защита на данните² има особен отзвук днес, когато от Съда се иска да се произнесе относно валидността именно от гледна точка на основното право на защита на личните данни, закрепено в Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), на наложеното на държавите членки с Регламент (ЕО) № 2252/2004 на Съвета от 13 декември 2004 година относно стандартите за отличителните знаци за сигурност и биометричните данни в паспортите и документите за пътуване, издавани от държавите членки³, изменен с Регламент (ЕО) № 444/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 28 май 2009 година⁴, наричан по-нататък „измененият Регламент № 2252/2004“), задължение да издават паспорти на своите граждани само ако те са се съгласили да им бъдат снети два пръстови отпечатъка, чието изображение освен това е съхранено в самия паспорт.

2 — Становище от 23 март 2005 г. по проекта за регламент на Европейския парламент и на Съвета относно визовата информационна система (вис) и обmena на данни между държави членки относно визите за краткосрочно пребиваване (ОВ С 181, стр. 13).

3 — ОВ L 385, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 155.

4 — ОВ L 142, стр. 1.

II – Правна уредба

А- Правото на Съюза

3. Член 1, параграф 2 от Регламент № 2252/2004 предвижда, че „[п]аспортите и документите за пътуване включват носител на запаметена информация, която съдържа портретна снимка. Държавите членки също така включват пръстови отпечатъци в интероперативни формати. Данните са с гарантирана сигурност и носителят на запаметената информация има достатъчен капацитет и способност да гарантира целостта, автентичността и поверителността на данните“.

4. С член 1 от Регламент № 444/2009 член 1, параграф 2 от Регламент № 2252/2004 е изменен и вече има следното съдържание:

„Паспортите и документите за пътуване включват носител с висока степен на защита на запаметената информация, който съдържа портретна снимка. Държавите членки също така включват два пръстови отпечатъка, снети върху равна повърхност, в интероперативни формати. Данните трябва да бъдат защитени и носителят на запаметената информация да има достатъчен капацитет и способност да гарантира целостта, автентичността и поверителността на данните“.

Б- Германското право

5. Член 4, параграф 3 от Закон за паспортите (Passgesetz) от 19 април 1986 г., последно изменен със Закон от 30 юли 2009 г.⁵ гласи:

„Въз основа на Регламент [№ 2252/2004] паспортите, служебните паспорти и дипломатическите паспорти включват носител за запаметена информация, в който се запазват портретната снимка, пръстовите отпечатъци, означението на пръстите, от които са снети отпечатъците, данни за качеството на отпечатъците и посочените в параграф 2, второ изречение данни. Запаметените данни се защитават от неоправомощен достъп, изменение и изтриване. Не се създава база данни на биометричните данни по първо изречение за цялата федерална територия“.

III – Спорът в главното производство и преюдициалното запитване

6. Г-н Schwarz, който е германски гражданин, иска от компетентните служби на Stadt Bochum (град Бохум) да му бъде издаден паспорт, като в същото време се противопоставя на задължителното снемане на пръстовите му отпечатъци. Тъй като смятат, че паспорт не може да се издаде без задължителното снемане на пръстовите му отпечатъци, като се позовават на член 4, параграф 3 от Закона за паспортите от 19 април 1986 г., последно изменен със Закон от 30 юли 2009 г., на 8 ноември 2007 г. тези служби отказват да издадат посочения документ.

7. След това решение жалбоподателят в главното производство подава жалба до запитващата юрисдикция с искане да бъде задължен Stadt Bochum да му издаде паспорт, без да снемат пръстовите му отпечатъци. За целта той се позовава по-конкретно на факта, че член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004, с който е въведено задължението за държавите членки да снемат два пръстови отпечатъка от всяко лице, което иска да му бъде издаден паспорт, е невалиден.

⁵ — BGBl. I, стр. 2437.

8. Запитващата юрисдикция споделя съмненията на жалбоподателя в главното производство и не е сигурна, че член 62, точка 2, буква а) ЕО е достатъчен като правна основа за приемането на член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004. Тя се пита освен това дали липсата на консултиране с Европейския парламент, след като Съветът на Европейския съюз е преобразувал първоначално съдържащата се в проекта за регламент възможност за снемане на пръстови отпечатъци в задължение, представлява процедурно нарушение, което може да се отрази на валидността на посочения член 1. Накрая, тя отбелязва, че друго основание за невалидност на този член би могло да се изведе от факта, че с него се нарушава основното право на защита на личните данни, произтичащо член 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), и закрепено в член 8 от Хартата.

9. При това положение Verwaltungsgericht Gelsenkirchen решава да спре производството и с акт за преюдициално запитване, постъпил в секретариата на Съда на 12 юни 2012 г., да му постави на основание член 267 ДФЕС следния преюдициален въпрос:

„Валиден ли е член 1, параграф 2 от Регламент [№ 2252/2004, изменен с Регламент № 444/2009]?“.

IV – Производството пред Съда

10. Жалбоподателят в главното производство, Stadt Bochum, германското и полското правителство, Парламентът, Съветът и Европейската комисия представят на Съда писмени становища.

11. В съдебното заседание, проведено на 13 март 2013 г., жалбоподателят в главното производство, германското правителство, Парламентът, Съветът и Комисията представят устно своите становища.

V – Правен анализ

12. Ще разгледам изложените последователно три основания за невалидност, а именно недостатъчната правна основа, наличието на процедурно нарушение, което е опорочило приемането на изменения Регламент № 2252/2004, и нарушението на член 8 от Хартата, което се твърди, че е налице.

A- По твърдението за недостатъчна правна основа

13. Правната основа на Регламент № 2252/2004, както и на Регламент № 444/2009, е член 62, точка 2, буква а) ЕО, който гласи, че „Съветът, като действа в съответствие с процедурата, посочена в член 67 приема [...] 2) мерки относно преминаването на външните граници на държавите членки, които да установят [...] а) нормите, реда и условията, които да бъдат спазвани от държавите членки при осъществяване на проверките на лицата по тези граници“.

14. Жалбоподателят в главното производство поддържа, че член 18, параграф 3 ЕО⁶ по принцип забранява на институциите да приемат законодателни разпоредби относно притежаваните от европейските граждани паспорти. При всяко положение не могло законодателни разпоредби във връзка с притежаваните от гражданите на Съюза паспорти валидно да се основават на посочения член 62, тъй като понятието за „проверки на лицата по [външните] граници“ по

⁶ — Който гласи, че [п]араграф 2 [от член 18 ЕО] не се прилага по отношение на разпоредбите относно паспортите, картите за самоличност, разрешителните за пребиваване или други подобни документи [...]. Този член е отменен с Договора от Лисабон.

смисъла на тази разпоредба изключвало мерките по отношение само на гражданите на Съюза. Издадените на гражданите на Съюза паспорти освен това не служели конкретно за проверки на неговите външни граници. На последно място, предвиденото в член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004 задължение за снемане на пръстовите отпечатъци не могло да се изведе от описаното в член 62, точка 2, буква а) ЕО поле на действие, тъй като то не се включвало в понятието за „норми“ или за „реда и условията, които да бъдат спазвани от държавите членки при осъществяване на проверките на лицата по [външните] граници“.

15. Веднага трябва да се отхвърли доводът относно член 18, параграф 3 ЕО, чийто ефект се свежда до изключване на възможността разпоредби относно паспортите да могат да се приемат на основание на разпоредбите от Договора във връзка с европейското гражданство, и по-конкретно на основание на член 18, параграф 2 ЕО. От член 18, параграф 3 ЕО обаче не може да се направи извод за наличието на пълна забрана за институциите да приемат каквато и да е правна уредба във връзка с паспортите.

16. Оспорването във връзка с използването единствено на член 62, точка 2, буква а) ЕО като правна основа е по-сериозно. Разбира се, Съдът вече е бил сезиран с подадена от Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия жалба за отмяна на Регламент № 2252/2004⁷. По това дело Съдът много общо и повърхностно засяга въпроса за правната основа⁸. Изглежда той никога не се е съмнявал, че изборът на правната основа на Регламент № 2252/2004 е правилен. Като се вземе предвид това и тъй като в настоящото преюдициално запитване посоченият въпрос е ясно поставен на Съда и се отнася до валидността на член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004, той заслужава да бъде разгледан по-задълбочено в настоящото заключение.

17. За да се провери обаче дали член 62, точка 2, буква а) ЕО може да бъде правна основа на разглеждания акт, трябва да се припомни многократно изложеното становище на Съда, че в системата на правомощията на Европейския Съюз „изборът на правната основа на даден акт трябва да се основава на обективни критерии, които да могат да бъдат предмет на съдебен контрол, сред които са по-специално целта и съдържанието на акта“⁹. Ето защо, за да се уверим, че член 62, точка 2, буква а) ЕО е достатъчен като правна основа на изменения Регламент № 2252/2004, следва първо да определим целта и съдържанието на този регламент и да проверим дали такова съдържание и такава цел могат да се определят по подходящ начин в регламент, приет на основание на такава правна основа.

1. Съдържанието и целта на изменения Регламент № 2252/2004

18. Що се отнася до преследваната цел, от самото заглавие на Регламент № 2252/2004 е видно, че неговата цел е да установи стандарти за отличителните знаци за сигурност и биометричните данни в паспортите, издавани от държавите членки.

7 — Вж. Решение от 18 декември 2007 г. по дело Обединено кралство/Съвет (C-137/05, Сборник, стр. I-11593).

8 — Решение по дело Обединено кралство/Съвет, посочено по-горе (точки 54 и 56). Наличието на достатъчна правна основа не се оспорва и от генералния адвокат, вж. точка 69 от заключението на генералния адвокат Trstenjak, представено по делото, по което е постановено посоченото по-горе Решение Обединено кралство/Съвет.

9 — Вж. едно от многото решения — Решение от 8 септември 2009 г. по дело Комисия/Парламент и Съвет (C-411/06, Сборник, стр. I-7585, точка 45 и цитираната съдебна практика).

19. С включването в паспортите на биометрични данни, сред които са два пръстови отпечатъка, заедно с хармонизацията на отличителните знаци за сигурност, се цели връзката между паспорта и неговия притежател да стане по-надеждна и да се попречи на неговата фалшификация или незаконно използване¹⁰, цел, към която Съдът приема, че е насочен Регламент № 2252/2004¹¹.

20. С хармонизацията на стандартите относно интегрираните в паспортите биометрични данни се цели да се съгласува подходът в рамките на Съюза по отношение на тези данни, по-конкретно във връзка с приложимите норми относно издаването на гражданите на трети държави визи¹², за да не бъдат издаваните на гражданите на Съюза паспорти снабдени с „гаранции за сигурността, които са по-несъвършени от вече предвидените в техническите характеристики за единния формат за виза и единния формат за разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни“¹³.

21. На последно място, съображение 9 от Регламент № 2252/2004 споменава „основната цел за въвеждане на общи стандарти за сигурност и интероперативни биометрични идентификатори“, цел, която според законодателя на Съюза налага да се определят правила за всички държави членки, като се прилага Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г.¹⁴. Следователно измененият Регламент № 2252/2004 преследва също целта за „опростяване на граничния контрол“¹⁵ чрез хармонизацията на общите стандарти за сигурност.

22. Според мен основната цел, която преследва измененият Регламент № 2252/2004, може да се разбере само ако се постави в по-широкия контекст на системата, в която се вписва неговото приемане, и трябва да се обърне особено внимание на съотношението му със системата, възникнала в резултат на Споразумението от Шенген. Точно съображения 10—14 всъщност припомнят, че посоченият регламент е замислен като развитие на разпоредбите от достиженията на правото от Шенген, което впрочем Съдът е имал повод да потвърди¹⁶. Именно в контекста на тези достижения се уточнява политиката на интегрирано управление на външните граници на държавите членки, участници в системата, възникнала в резултат на Споразумението от Шенген, и по-конкретно нормите относно преминаването на външните граници. Като хармонизира съдържанието и техническите характеристики на документите за пътуване, с които гражданите на Съюза трябва да разполагат в момента на преминаване на външните граници, целта, която законодателят иска да постигне с изменения Регламент № 2252/2004 допринася очевидно на по-широката цел за гарантиране сигурността на тези граници.

23. От гледна точка на неговото съдържание и в пълно съответствие с неговата цел измененият Регламент № 2252/2004 съдържа три вида разпоредби. От една страна, това са разпоредбите относно самото задължение за снемане на пръстови отпечатъци, освобождаванията от това задължение и случаите, в които снемането е невъзможно¹⁷. От друга страна, има разпоредби,

10 — Вж. съображения 2 и 3 от Регламент № 2252/2004 и съображение 2 от Регламент № 444/2009. Докато според съображение 3 от Регламент № 2252/2004 хармонизацията на отличителните знаци за сигурност е представена като нещо отделно от интеграцията на биометричните идентификатори, в съображение 4 от този регламент се споменава „хармонизацията на отличителните знаци за сигурност, включително и биометричните идентификатори“.

11 — Решение по дело Обединено кралство/Съвет, посочено по-горе (точка 58).

12 — Вж. съображение 1 от Регламент № 2252/2004 и съображение 1 от Регламент № 444/2009.

13 — Вж. изложението на мотивите към проекта за Регламент на Съвета относно стандартите за отличителните знаци за сигурност и биометричните елементи, интегрирани в паспортите на гражданите на Съюза (COM(2004) 116 окончателен от 18 февруари 2004 г., стр. 4).

14 — Достижения на правото от Шенген — Конвенция за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 година между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници (ОВ, L 239, 2000г., стр. 19; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 183, наричано по-нататък „Споразумението от Шенген“).

15 — Съображение 4 от Регламент № 444/2009.

16 — Решение по дело Обединено кралство/Съвет, посочено по-горе (точка 67).

17 — Вж. член 1, параграфи 2, 2а и 2б от изменения Регламент № 2252/2004.

посветени на общия режим, свързан със съдържащите се в паспортите данни¹⁸. Другите разпоредби, както и приложението към този регламент, са посветени на чисто техническите аспекти на минималните стандарти за сигурност, които държавите членки трябва да спазват, когато издават паспорти. Без да претендирам за изчерпателност, тук ще се огранича със споменаването на техническите спецификации относно носителя на запаметената информация, вида на записването, самата процедура на снемането, правилата за гарантиране сигурността на данните, техниките за отпечатване, както и начините за четене и съхраняване на информацията¹⁹. По този начин измененият Регламент № 2252/2004 осъществява „хармонизация и подобряване на минималните стандарти за сигурност, на които трябва да отговарят паспортите [...], издавани от държавите членки и предвижда включването в тези [паспорти] на известен брой биометрични данни относно притежателите на такива документи“²⁰.

2. Член 62, точка 2, буква а) ЕО като подходяща правна основа на изменения Регламент № 2252/2004

24. Могло ли е описаните по-горе разпоредби да се приемат на основание на член 62, точка 2, буква а) ЕО? Мисля, че това е така.

25. От една страна, целта на хармонизираните с изменения Регламент № 2252/2004 разпоредби е да уеднаквят съдържанието на стандартите за сигурност за паспортите, издавани от държавите членки на европейските граждани. Обратно на това, което поддържа жалбоподателят в главното производство, не е правилно да се твърди, че член 62, точка 2, буква а) ЕО може да служи за правна основа само на мерки, които биха се отнасяли до проверките по външните граници на гражданите на трети държави. Текстът на посочения член 62 не съдържа такова ограничение, тъй като в него се посочват само „проверките на лицата“. Освен това от достиженията на правото на Шенген ясно следва, че гражданите на Съюза също се подлагат на минимална проверка в момента на пресичане на външните граници на Съюза²¹. Този контрол, също както в по-общ аспект, засилването на гаранциите във връзка с външните граници, е необходимото последствие от липсата на контрол по вътрешните граници на Съюза и същевременно предварително условие за пълното ползване от свободното движение в рамките на Съюза. Измененият Регламент № 2252/2004 следователно действително се отнася до „проверките на лицата по външните граници“ по смисъла на член 62, точка 2, буква а) ЕО²².

26. От друга страна, посоченият регламент задължава държавите членки да издават паспорти с хармонизирано съдържание и технически характеристики. По този начин законодателят на Съюза гарантира, че контролът на гражданите на Съюза по външните граници се осъществява на една и съща основа и че самоличността на тези граждани се проверява от националните органи в различните гранични контролно-пропускателни пунктове въз основа на едни и същи данни. Следователно той е допринесъл за подобряване на интеграцията на политиката на

18 — Като правото на проверка и условията за събиране, съхраняване и четене на данните: вж. член 4 от изменения Регламент № 2252/2004.

19 — Вж. член 1, параграфи 1 и 2, член 2, член 3, параграф 2, член 4, параграфи 2 и 3 от изменения Регламент № 2252/2004, както и приложение 1 към него.

20 — Решение по дело Обединено кралство/Съвет, посочено по-горе (точка 59).

21 — Вж. член 7 от Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за създаване на Кодекс на Общността за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) (ОВ L 105, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 8, стр. 5). Този член 7 е създаден във връзка с член 6 от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген. Всъщност Съветът обяснява, че член 62, точка 2, буква а) ЕО е подходящата правна основа за член 6 от тази конвенция за прилагане (вж. приложение А към Решение на Съвета от 20 май 1999 година за установяване съгласно съответните разпоредби на Договора за създаване на Европейската общност и Договора за Европейския съюз на [правната основа] за всяка от разпоредбите или решенията, които съставляват достиженията на правото от Шенген (ОВ L 176, стр. 17; Специално издание на български език 2007 г., глава 19, том 1, стр. 107).

22 — Изключването на картите за самоличност от приложното поле на Регламент № 2252/2004 потвърждава този извод (вж. член 1, параграф 3 от Регламент № 2252/2004, останал непроменен след приемането на Регламент № 444/2009).

управление на тези граници²³. Фактът, че при проверката на паспортите на гражданите на Съюза полицията на границите на Съюза разполага с еднородна съвкупност от данни с висока степен на защита, допринася за укрепване равнището на сигурност на контрола, като същевременно улеснява този контрол.

27. Разбира се, задължението за снемане на два пръстови отпечатъка представлява операция, предхождаща самия контрол. Очевидно това не е пречка това задължение да бъде условие за упражняването на самия контрол. Поради това ми се струва малко изкуствено да се твърди, че разпоредби относно включените в паспортите данни, които трябва да бъдат проверявани при пресичане на външните граници на Съюза, не биха могли да се приемат, като се използва същата правна основа като тази, която е използвана за разпоредбите за самия контрол. Разумният подход към съдържанието и тълкуването, което трябва да бъде дадено на член 62, точка 2, буква а) ЕО, налага да се приеме, че задължението за снемане на два пръстови отпечатъка при предвидените в член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004 условия, доколкото представлява неразделно предварително условие за упражняването на контрола на гражданите на Съюза по външните граници, наистина попада в обхвата на понятието за „нормите, реда и условията, които да бъдат спазвани от държавите членки при осъществяване на проверките на лицата по тези граници“.

28. Поради всички изложени по-горе причини смятам, че член 62, точка 2, буква а) ЕО е подходяща правна основа за приемането на изменения Регламент № 2252/2004.

Б- По твърдението за нарушаване на задължението за консултиране на Европейския парламент

29. Мерките, чиято правна основа е член 62, точка 2, буква а) ЕО, трябва да се приемат от Съвета в съответствие с предвидената в член 67 ЕО процедура. Към датата, на която е приет Регламент № 2252/2004, тази процедура предвижда консултиране на Парламента²⁴. Жалбоподателят в главното производство поддържа, че тази процедура не е спазена, тъй като консултиране на Парламента е направено по повод предложение за регламент, в който се предвижда само възможност за държавите членки да снемат пръстови отпечатъци, докато в окончателния проект тази възможност е преобразувана в задължение, без Парламентът да се е произнесъл във връзка с това.

30. Веднага трябва да се отбележи, че порокът в процедурата, който жалбоподателят в главното производство твърди, че е налице, се отнася до процедурата, довела до приемането на член 1, параграф 2 от Регламент № 2252/2004. В поставения от запитващата юрисдикция въпрос за валидността обаче ясно се сочи валидността на член 1, параграф 2 от Регламент № 2252/2004, изменен с Регламент № 444/2009²⁵. Не се спори, че вторият регламент е приет в съответствие с предвидената в член 67, параграф 2 ЕО възможност, при спазване на посочената в член 251 ЕО процедура, т.е. процедура на съвместно вземане на решения. Следователно порокът на процедурата, който жалбоподателят в главното производство твърди, че е налице, не е от такова естество, че да засегне валидността на член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004.

23 — Вж. точка 22 от настоящото заключение.

24 — Член 67, параграф 1 ЕО.

25 — Освен че в поставения от запитващата юрисдикция въпрос ясно и изрично се посочва изменената редакция на член 1, параграф 2 от Регламент № 2252/2004, в съдебното заседание Съдът постави въпрос на германското правителство, което потвърди, че макар решението, с което на г-н Schwarz е отказано издаването на паспорт, да е от 2007 г., т.е. отпреди влизането в сила на посочената изменена редакция, според националните процесуални норми, приложими спрямо подадената от жалбоподателя в главното производство жалба до запитващата юрисдикция, относимото за решаването на спора в главното производство право е правото, приложимо в момента, в който този съд постановява решението си.

31. С оглед на това и за да се сложи край на всякакви спорове по този въпрос, държа въпреки всичко да направя няколко кратки забележки, за да докажа, че член 1, параграф 2 от Регламент № 2252/2004 в първоначалната му редакция също не е опорочен от нарушение на процедурата.

32. От една страна, от постоянната практика на Съда следва, че „задължението за консултиране с Парламента в хода на законодателния процес в предвидените в Договора случаи предполага изискване за ново консултиране винаги, когато като цяло окончателно приетият текст се различава по самата си същност от този, по който е имало консултиране с Парламента“²⁶. Дори да е вярно обаче, че представеното от Комисията предложение за регламент на Съвета предвижда само възможност за държавите членки да добавят пръстови отпечатъци към включените в паспорта данни²⁷ и в окончателната редакция на регламента тази възможност е преобразувана в задължение, това изменение не може да бъде съществено изменение по смисъла на практиката на Съда, за което е необходимо ново консултиране с Парламента. Същественият въпрос, който се е поставял тогава не е бил дали снемането на отпечатъци е възможност или задължение, тъй като Парламентът във всеки случай е трябвало да има предвид, че е било възможно всички държави членки да решат да използват тази възможност.

33. От друга страна, от представените на Съда хронологически данни се установява, че предложението за регламент е изпратено в Парламента на 25 февруари 2004 г. Политическото споразумение в Съвета за преобразуване на възможността за снемане на пръстови отпечатъци в задължение се оформя на 26 октомври 2004 г. Нов документ с приложено към него информационно писмо е предаден от Съвета на Парламента на 24 ноември 2004 г. Парламентът излиза със становище²⁸ на 2 декември 2004 г. или, безспорно, малко след като му е предаден този документ, но посочването в бележките към документа на новата ориентация на Съвета цели да покаже, че в момента, в който е дал становището си, Парламентът е бил напълно информиран за тази промяна в подхода на Съвета, по повод на която той изобщо не реагира. Парламентът освен това не се е оплакал от нарушение на задължението за консултиране, нито оспорва в заседанието направените уточнения относно провеждането на процедурата за консултиране във връзка с Регламент № 2252/2004.

34. Поради това и независимо че продължавам да съм убеден, че въпросът за законосъобразността на процедурата за приемане на член 1, параграф 2 от Регламент № 2252/2004 няма значение за спора в главното производство, следва да се приеме, че липсата на ново консултиране с Парламента след преобразуване в задължение на възможността за снемане на пръстови отпечатъци с оглед на съхраняването им в паспортите не е довело до нарушение при това приемане поради порок в процедурата.

В- По твърдението за нарушение на основното право на защита на личните данни

35. Тъй като в преюдициалното запитване само се посочва, че член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004 нарушава също „свободата на влизане и на излизане, член 17 от Международния пакт за граждански и политически права, както и различни принципи на равенство и забрана на дискриминацията“, без да излага причините, поради които валидността на този член би трябвало да се разгледа в светлината на тези свободи и принципи, нито дори да се провери дали те имат значение при такъв контрол, и като се има предвид, че заинтересованите страни, които са участвали в производството пред Съда, включително

26 — Вж. едно от многото решения — Решение от 10 юни 1997 г. по дело Парламент/Съвет (C-392/95, Recueil, стр. I-3213, точка 15 и цитираната съдебна практика).

27 — Вж. член 1, параграф 2 от предложението за посочения по-горе Регламент.

28 — Законодателна резолюция на Европейския парламент по представеното от Комисията предложение за Регламент на Съвета (P6_TA(2004)0073).

жалбоподателят в главното производство, в изложенията си са наблегнали на нарушението на основното право на защита на личните данни, следващите разсъждения ще бъдат единствено във връзка с изследването на валидността на член 1, параграф 2 от измененния Регламент № 2252/2004 от гледна точка на това основно право.

36. В член 8, параграф 1 от Хартата е утвърдено правото на всяко лице „на защита на неговите лични данни“. А пръстовите отпечатъци очевидно са лични данни²⁹. По-конкретно в параграф 2 от този член се предвижда, че [т]ези данни „трябва да бъдат обработвани добросъвестно, за точно определени цели и въз основа на съгласието на заинтересованото лице или по силата на друго предвидено от закона легитимно основание. Всеки има право на достъп до събраните данни, отнасящи се до него, както и правото на изиска поправянето им“.

37. Всяко ограничаване на това право трябва да бъде съобразено с предписанията на член 52, параграф 1 от Хартата. Така то трябва да бъде предвидено в закон, да зачита основното съдържание на съответното основно право и принципа на пропорционалност, т.е. да е необходимо и действително да отговаря на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

38. Преди да проверя конкретно валидността на член 1, параграф 2 от измененния Регламент № 2252/2004 от гледна точка на член 8 от Хартата, искам да припомня, че въпросът за основните права съвсем не е чужд на този регламент. След това ще се постарая да докажа, че засягането на основното право на защита на личните данни, каквото е задължението за снемане и съхраняване на пръстови отпечатъци, за да могат да бъдат разчитани, изображението на двата пръстови отпечатъка е предвидено в закона и преследва призната от Съюза цел от общ интерес. Накрая ще взема становище по пропорционалността на това засягане.

1. Предварителни бележки относно мястото на основните права в контекста на измененния Регламент № 2252/2004

39. Като начало следва да се отбележи, че както се припомня в съображение 8 от Регламент № 2252/2004, по отношение на личните данни, които трябва да се обработват във връзка с паспортите, се прилага Директива 95/46/ЕО. Тази директива, която се споменава в обясненията към член 8 от Хартата, утвърждава редица основни принципи във връзка със събирането на данни, които впрочем са наложени и от Европейския съд по правата на човека³⁰, като този да се обработват справедливо и законно и да се събират за конкретни, ясно формуирани и законни цели, да бъдат адекватни, релевантни, да не са прекомерни по отношение на целите, за които се събират, да бъдат точни, да се актуализират и да не се съхраняват постоянно. Тя установява и принципа за необходимостта от съгласие на лицето данните да бъдат обработвани, като същевременно предвижда редица изключения, като изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес или при упражняване на официални правомощия,

29 — Според определението, дадено в член 2, буква а) от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10), и това, което приема Европейският съд по правата на човека (вж. Съд по правата на човека, Решение по дело *S. and Marper* с/у Обединено кралство от 4 декември 2008 г., жалба № 30562/04 и № 30566/04 (§ 81).

30 — За припомняне на прилаганите от Европейския съд по правата на човека общи принципи в тази област вж. ЕСПЧ, Решение по дело *М.К. с/у Франция* от 18 април 2013 г., жалба № 19522/09 (§ 33 и сл.).

или когато обработването е необходимо за постигането на законна цел³¹. Друг съществен елемент е, че тази директива налага право на достъп на всички заинтересовани от обработката на личните данни лица до много данни³², право на възражение при определени условия³³, както и право на съдебна защита³⁴.

40. Наред с това в член 1а от Регламент № 2252/2004, добавен с Регламент № 444/2009, изрично е предвидено, че националните процедури за събиране на биометрични индикатори трябва да са съобразени с „гаранциите, установени от [ЕКПЧ] и от Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето“ и има задължение при тези процедури да се обезпечава зачитането на достойнството на съответните лица в случай на затруднения при регистрирането на информацията.

41. Следователно гаранциите, съдържащи се в измененния Регламент № 2252/2004, трябва да се разглеждат заедно с тези, предвидени в Директива 95/46, и съдържащите се в него препращания към ЕКПЧ и човешкото достойнство. Ето защо е необходимо проверката на валидността на член 1, параграф 2 от този Регламент да се осъществи, като не се забравят тези основни положения.

2. Със съдържащото се в член 1, параграф 2 от измененния Регламент № 2252/2004 задължение се засяга основното право на защита на личните данни, предвидено в закона и преследващо призната от Съюза цел от общ интерес

42. От една страна, задължителното снемане от компетентните национални органи при описаните в член 1, параграф 2 от измененния Регламент № 2252/2004 условия, записването и съхраняването в паспортите, както и предоставената на граничната полиция възможност да чете тези данни без съгласието на заинтересованото лице, очевидно засягат признатото в член 8 от Хартата право. Наистина, освен ако не се откажат от притежаването на паспорт, а поради това и от всякакво придвижване в повечето от третите държави, лицата, които искат да им бъде издаден паспорт, не могат да се противопоставят на снемането и съхраняването на пръстовите им отпечатъци.

43. От друга страна, трябва да се отбележи, на първо място, че засягането на това право в резултат на задължителното снемане на пръстовите отпечатъци трябва да се разглежда като „предвидено от закона“ по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата, тъй като това снемане е изрично предвидено в член 1, параграф 2 от измененния Регламент № 2252/2004, който освен това отговаря и на изискванията за достъпност, яснота и предвидимост в съответствие с практиката на Европейския съд по правата на човека³⁵.

44. На второ място, както вече изложих по-горе³⁶, основната обща цел, преследвана с измененния Регламент № 2252/2004, е да се подобри сигурността на външните граници чрез въвеждането на обща политика за интегрирано управление на тези граници. Освен това целта на включването в паспорт на съхранените върху носител с висока степен на защита пръстови отпечатъци е да направи по-надеждна връзката между притежателя на документа и самия документ и по този

31 — Съответно членове 6 и 7 от Директива 95/46.

32 — Член 12 от Директива 95/46.

33 — Член 14 от Директива 95/46.

34 — Член 22 от Директива 95/46.

35 — Относно тези изисквания вж. ЕСПЧ, Решение по дело М.К. с/у Франция, посочено по-горе (§ 30 и цитираната съдебна практика). За пример за намеса, за която този съд приема, че не е предвидена от закона, вж. ЕКПЧ, Решение по дело Shimovolos с/у Русия от 21 юни 2011 г., жалба № 30194/09 (§ 67 и сл.).

36 — Вж. точка 22 от настоящото заключение.

начин да затрудни фалшифицирането и незаконното използване, следователно и незаконната имиграция. Впрочем действията на законодателя са още по-важни с оглед на перспективата за постепенното установяване на пространство на сигурност, свобода и правосъдие³⁷ и, както вече казах, поради липсата на контрол на вътрешните граници на Съюза.

45. Струва ми се, че е ясно, че всички тези „под-цели“ участват в осъществяването на посочената по-горе обща цел. Следователно се налага изводът, че като въвежда задължението за снемане на два пръстови отпечатъка с оглед на тяхното записване и съхраняване в паспортите, член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004 преследва призната от Съюза цел от общ интерес.

3. По пропорционалността на засягането

46. Въведеното ограничение на основното право на защита на личните данни трябва да бъде съобразено и с принципа на пропорционалност, т.е. да бъде необходимо и действително да отговаря на преследваната цел.

а) Чрез ограничението може да се преследва признатата от Съюза цел от общ интерес

47. Във връзка с това жалбоподателят в главното производство оспорва становището, че задължителното снемане на пръстовите отпечатъци на гражданите на Съюза, които искат да им бъде издаден паспорт, е средство за постигане на посочената цел и се съмнява, че то допринася ефективно за подобряване на сигурността на външните граници. По същество той поддържа, че избраният биометричен метод щял да се окаже особено незадоволителен и във всеки случай ползата от него щяла да бъде ограничена за гражданите на Съюза, на които поради заболяване, нараняване или изгаряне не е възможно да бъдат снети отпечатъци. Посоченият метод не можел да гарантира постигането на преследваната цел поради присъщата нетрайност на чипа, върху който се съхраняват данните, чийто живот бил много по-кратък от срока на валидност на паспорта. На последно място, процентът на грешките при този метод бил голям и той не бил достатъчно сигурен, за да гарантира съществуването на абсолютно надеждна връзка между законния притежател на паспорта и самия документ.

48. Въпреки това изглежда трудно да се оспори, че само по себе си добавянето на биометричните данни в паспорт неизбежно не само усложнява предприемането на действия за фалшифицирането на този паспорт, но позволява също процесът на установяване на законния притежател на паспорта да стане по-сигурен, тъй като компетентните за контрола на външните граници на Съюза органи вече освен с портретната снимка разполагат и с два вида биометрични данни³⁸. Безспорно е също, че освен в редки случаи, въпросните биометрични данни са годни да индивидуализират и идентифицират лицата.

49. Колкото до довода, изведен от факта, че методът не е надежден, правилно е да се каже, че разпознаването чрез сравняване на пръстовите отпечатъци не е абсолютно сигурен метод и поради това процентът на грешките при него е по-висок от 0 %³⁹. Впрочем никой не би посмял да поддържа, че технически описаният в изменения Регламент № 2252/2004 паспорт е документ, който не може да бъде фалшифициран. Ясно е обаче, че законодателят на Съюза е действал изцяло в рамките на отредената му роля, като се е опитал да затрудни работата на

37 — Вж. член 61 ЕО.

38 — Тъй като срокът на валидност на паспорта по принцип е десет години, лесно може да се допусне, че поради евентуалното изменение на външния вид на законния притежател на паспорта, тази снимка не е много сигурен елемент за проверка или най-малкото не е достатъчна.

39 — През 2005 г. се смята, че „нормален“ процент на грешки е между 0,5 % и 1 % (вж. точка 3.4.3 от становището на Европейския надзорен орган по защита на данните от 23 март 2005 г., посочено по-горе).

фалшификаторите чрез добавянето на два биометрични индикатора и задълбочаване на хармонизацията на отличителните знаци за сигурност. С други думи, фактът че избраният биометричен метод не е свършен и че благодарение на него паспортът не е документ, който изобщо не може да бъде фалшифициран или може да устои на всеки опит за унищожаване, не може да го направи негоден за постигането на преследваната цел, тъй като, трябва да припомним, че до днес не е създаден нито един свършен метод. Впрочем някои аспекти на това несвършенство се компенсират от въведените облекчения на задължението за снемане на отпечатъци. Например, когато снемането на пръстовите отпечатъци няма да бъде задоволително от гледна точка на идентификацията, както когато става въпрос за деца, законодателят на Съюза е предвидил режим на изключения⁴⁰.

б) Член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004 е необходим за постигането на призната от Съюза цел от общ интерес

50. Тук трябва да се провери дали институциите са направили „справедливо балансирано претегляне на интереса на Съюза“⁴¹ от консолидиране на сигурността по външните си граници и засягането на защитата на личните данни на гражданите на Съюза, които искат да им бъде издаден паспорт. Впрочем Съдът приема, че „дерогациите и ограниченията на защитата на личните данни трябва да се въвеждат в границите на строго необходимото“⁴², така че не трябва да съществува никаква друга също толкова ефективна мярка, която обаче засяга по-малко основното право на защита на личните данни от тази, която въвежда дерогацията.

51. При пренията в Съда беше обърнато особено внимание на въпроса за обосноваността на избора на законодателя в полза на биометричния метод за сравняване на пръстовите отпечатъци. Според жалбоподателя в главното производство законодателят не развил и не изложил, по-специално от статистическа гледна точка, причините, поради които при приемането на Регламент № 2252/2004 и Регламент № 444/2009 счел за необходимо да наложи на държавите членки интегрирането на двата пръстови отпечатъка в паспортите. В крайна сметка, като се изключи портретната снимка, жалбоподателят в главното производство оспорва всяко използване на биометричния метод, дори самата необходимост да се идентифицират толкова точно гражданите на Съюза на външните му граници⁴³. Той се развълнува по-конкретно от възможностите за събиране тайно от притежателите на изображението на пръстовите отпечатъци, което в крайна сметка правело от тях много малко защитени данни⁴⁴, тъй като всяко действие в ежедневието ни представлява повод да оставим след нас пръстовите си отпечатъци. Освен това недостатъчното равнище на сигурност на чипа за съхранение на данните не позволявало да се гарантира четенето на биометричните данни само от оправомощените органи. В крайна сметка степента на наложеното засягане на гарантираното с член 8 от Хартата основно право била непоносима, тъй като, първо, то се отнасяло до всички граждани на Съюза за срок от десет години, т.е. за целия срок на валидност на паспорта, второ, намесата щяла да се повтаря при всяка проверка на външните граници, трето, имало реална опасност от съхраняването в досиета на биометрични данни, и четвърто, идентифицирането по пръстовите отпечатъци могло да доведе до загуба на контрол върху процеса и да доведе до

40 — Член 1, параграф 2а, буква а) от изменения Регламент № 2252/2004.

41 — Решение от 9 ноември 2010 г. по дело Volker und Markus Schecke и Eifert (C-92/09 и C-93/09, Сборник, стр. I-11063, точка 77).

42 — Решение от 9 ноември 2010 г. по дело Volker und Markus Schecke и Eifert, посочено по-горе (точка 77 и цитираната съдебна практика).

43 — След като в писмените си изложения поддържа, че ирисоскопията представлява мярка, която в по-малка степен засяга основното право, закрепено в член 8 от Хартата, г-н Schwarz уточни позицията си в съдебното заседание и обясни на Съда, че портретната снимка била единственият задължителен биометричен метод, който можел да бъде толериран с оглед на идентифицирането на лицата. Той обясни също, че при контрола на външните граници на Съюза значение имала само проверката на гражданството на лицето и че пълната проверка на самоличността му не била необходима.

44 — Г-н Schwarz сочи както опасността от достъп на фалшификатори, така и опасността трети държави да се възползват от паспортната проверка на техните граници, за да получат достъп до изображението на пръстовите отпечатъци на гражданите на Съюза, интегрирани в паспортите, за да ги използват по начин, който изобщо не може да бъде контролиран.

заклеймяване на някои категории лица. Поради всички тези причини г-н Schwarz смята, че засягането на основното право не е свързано с реално срещаните трудности при проверките по външните граници на Съюза, независимо дали от гледна точка на идентифицирането на гражданите на Съюза, или и на борбата с опитите за незаконно влизане на територията на Съюза с подправен паспорт.

52. Дори да е вярно, че в изложението на мотивите към Регламент № 2252/2004 не проличават конкретно причините, поради които законодателят е избрал интегрирането на изображенията на пръстовите отпечатъци, в него все пак се обяснява ясно необходимостта от последователност във възприетия подход за паспортите на гражданите на Съюза и този за документите за пътуване, издавани на гражданите на трети държави⁴⁵. Що се отнася обаче до последните документи, интегрирането на тези отпечатъци вече било предвидено⁴⁶. Освен това в изложението на мотивите се споменава работата на ICAO (Международна организация за гражданска авиация), която „също е избрала цифрово обработената снимка като основен интероперативен елемент за биометрична идентификация, както и пръстовите отпечатъци и/или изображението на ириса“⁴⁷. Във всеки случай във всички становища, изразени по въпроса за включването на други биометрични данни освен портретната снимка, било от Европейския контролен орган по защита на данните⁴⁸, било от работната група по член 29⁴⁹, се привлича вниманието на институциите върху присъщите на масовото използване на биометрични данни опасности, но никога не се поставя под въпрос самият избор на изображението на пръстовите отпечатъци. Във всички тези становища единодушно се припомня, че по дефиниция биометричните данни са чувствителни, което изисква конкретни гаранции, но никога не се изтъква, че изборът на пръстовите отпечатъци като допълнителен биометричен индикатор, който да се интегрира в документите, е съвсем неподходящ. Накрая, като се вземе предвид фактът, че по принцип всяко лице е в състояние лесно да представи изображение на пръстовите си отпечатъци и че те са единствени, тъй като са му присъщи, според мен законодателят с право е могъл да приеме, че пръстовите отпечатъци са биометричен елемент за идентификация, който може да направи връзката между паспорта и неговия притежател по-надеждна и същевременно ще затрудни опитите за незаконното му използване или фалшифициране.

53. Така се установява, че трябва да се отхвърли хипотезата за явна грешка на законодателя на Съюза, единствената, която може да бъде санкционирана, когато, както в настоящия случай, „става дума за сложни технически области, които търпят непрестанно развитие, [в които той разполага] [...] с широко право на преценка, по-специално при преценката на много сложни фактически обстоятелства от научен и технически характер с цел определяне на обхвата и естеството на приеманите от него мерки“⁵⁰, и то още повече като се вземе предвид, че Съдът в такъв контекст не може да замени със своята собствена преценка преценката на законодателя, на когото Договорът е възложил тази задача.

45 — Вж. стр. 4 и 8 от предложението за регламент, посочено по-горе, и точка 20 от настоящото заключение.

46 — Вж. стр. 8 от предложението за регламент, посочено по-горе.

47 — Пак там, стр. 8.

48 — Становище от 23 март 2005 г., посочено по-горе; от 19 октомври 2005 г. по предложението за решение на Съвета за установяването, функционирането и използването на информационната система Шенген от второ поколение (SIS II), предложението за Регламент на Европейския парламент и на Съвета относно установяването, функционирането и използването на информационната система Шенген от второ поколение и предложението за Регламент на Европейския парламент и на Съвета относно достъпа на службите на държавите членки, отговарящи за регистрацията на превозните средства до информационната система Шенген от второ поколение (SIS II) (ОВ С 91, 2006 г., стр. 38); от 27 октомври 2006 г. относно предложението за регламент на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Общите консулски инструкции относно визите за дипломатически и консулски представителства във връзка с въвеждането на биометрични данни, включително разпоредби за организиране на приемането и обработването на заявления за визи (ОВ С 321, стр. 38) и от 26 март 2008 г. по предложението за Регламент № 444/2009 (ОВ С 200, стр. 1).

49 — Становище 3/2005 от 30 септември 2005 г. на работната група по защита на данните относно прилагането на Регламент [№ 2252/2004].

50 — Решение на Съда от 8 юли 2010 г., Afton Chemical (C-343/09, Сборник, стр. I-7027, точка 28).

54. Колкото до наличието на алтернативни мерки, които ограничават в по-малка степен основното право на защита на личните данни, използването на ирисоскопията не може да се разглежда като по-малко ограничително. То има освен това известни неудобства, свързани както със себестойността, присъща на този метод, който е патентован, така и с опасността за здравето на метода за сканиране на ириса или също със забавянето, до което проверката на съвпадането на ириса би довела при контрола на външните граници на Съюза⁵¹. Само включването на портретната снимка безспорно е по-малко ограничително, но с оглед на изменението на външния вид, което тя не може да отрази, не се оказва също толкова ефикасна в случай на нужда за контролните органи да потвърдят самоличността на лице и законната му връзка с представяния от него паспорт.

55. Колкото до довода, изведен от възможността данните да бъдат използвани от трети лица или трети държави⁵², ще се задоволя с отбелязването, че не мисля, че при първата хипотеза, опасността е по-малка при система на контрол, основан само на портретната снимка. Колкото до третите държави, не споделям мнението на ищеца, че член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004 бил причина за излагането на гражданите на Съюза на опасността от злоупотреба, която съществува в тези държави. Във връзка с това е достатъчно да се отбележи, че Съюзът не влияе на определянето на формалностите, които неговите граждани трябва да изпълнят, за да влязат на територията на третите държави.

в) Заключение бележки

56. Броят на пръстовите отпечатъци, чието изображение може да бъде снето и съхранено, е ограничен до два. Задължението за снемане се отнася само до гражданите на Съюза, които искат да пътуват извън неговите вътрешни граници. Използването на тези данни трябва да става за строго определени цели: например измененият Регламент № 2252/2004 предвижда, че данните се използват „единствено за проверка“ на автентичността на паспорта и самоличността на притежателя⁵³. Данните се съдържат само в носителя с висока степен на защита на запазената информация, интегриран в паспорта, което означава, че по принцип гражданинът на Съюза единствен разполага с изображението на своите отпечатъци. Този регламент не може, и това е от съществено значение, да се използва като правна основа за създаване на бази данни за съхраняване на такава информация в държавите членки⁵⁴. Срокът, през който изображението на пръстовите отпечатъци се съхранява в паспорта, също е ограничен, тъй като съвпада със срока на валидност на паспорта.

57. Във всеки случай проверката на съответствието на пръстовите отпечатъци не се извършва системно, а на случаен принцип, например ако проверката само въз основа на портретната снимка и на съдържащите се в паспорта данни не е достатъчна за премахване на съмнението относно автентичността на паспорта и/или самоличността на неговия притежател. Защитените данни се снемат от квалифицирани и надлежно оправомощени служители⁵⁵ и само оправомощените органи, които разполагат с подходящи съоръжения, могат да получат достъп за разчитане на тези данни⁵⁶. Лицето, чиито отпечатъци са снети и съхранени, има право да провери, да поиска корекция или заличаване на данните⁵⁷. И накрая, за да се ограничат

51 — Не трябва да се забравя, че във всеки случай при ирисоскопията процентът на грешките също не е равен на нула.

52 — По този въпрос в съдебното заседание жалбоподателят в главното производство стана изразител на тревогата в постановеното от Bundesverfassungsgericht решение от 30 декември 2012 г. (1BvR 502/09).

53 — Член 4, параграф 3.

54 — Вж. съображение 5 от Регламент № 444/2009. Ако държавите членки решат да направят такава база данни, съответствието ѝ с основното право на защита на личните данни би могло да се провери, ако е необходимо, от националните съдилища, включително конституционни, както и от Европейския съд по правата на човека.

55 — Член 1а от изменения Регламент № 2252/2004.

56 — Които са защитени с инфраструктура с публичен ключ.

57 — Член 4, параграф 1 от изменения Регламент № 2252/2004.

неудобствата, които могат да произтекат от несъвършенствата и ограниченията на метода и на технологията, се предвижда, че „[н]есъвпадането само по себе си не засяга валидността на паспорта за целите на пресичането на външните граници“⁵⁸ и е въведен дерогационен режим за деца под 12-годишна възраст, лица, при които снемането на пръстови отпечатъци е физически невъзможно, а също за лица, при които снемането на пръстови отпечатъци е временно невъзможно⁵⁹. Като закрепя такива дерогации или освобождавания, законодателят по този начин се стреми да защити достойнството на лицата.

58. Да, установяването на самоличността чрез сравняването на пръстовите отпечатъци е техника, чиито възможности не са неограничени, а не мога и да кажа, че измененият Регламент № 2252/2004 въвежда режим, който дава възможност да се изключи абсолютно всеки риск, включително за неправомерно използване и подправяне. Независимо от това смятам, че с оглед на всички изложени по-горе съображения и на предпазните мерки, които са взети, че законодателят е взел всички необходими мерки, за да гарантира, доколкото е възможно, почтеното и законосъобразно използване на личните данни, необходими за издаването на паспорт. Безспорно е, че с премереното си поведение по този начин той е осъществил уравновесено претегляне на разглежданите интереси на Съюза.

59. Следователно трябва да се приеме, че явното засягане на основното право на защита на личните данни, до което води член 1, параграф 2 от изменения Регламент № 2252/2004, е пропорционално.

VI – Заключение

60. Като се имат предвид предходните съображения, предлагам на Съда да отговори на преюдициалните въпроси, поставени от Verwaltungsgericht Gelsenkirchen, по следния начин:

При разглеждането на поставения въпрос не се установи нищо, което да може да се отрази на валидността на член 1, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 2252/2004 на Съвета от 13 декември 2004 година относно стандартите за отличителните знаци за сигурност и биометричните данни в паспортите и документите за пътуване, издавани от държавите членки, изменен с Регламент (ЕО) № 444/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 28 май 2009 година.

58 — Член 4, параграф 3 от изменения Регламент № 2252/2004.

59 — Член 1, параграфи 2а и 2б, от изменения Регламент № 2252/2004.